

institutioner ud til kommunerne. Det kan vi godt alle sammen huske. Dengang afviste regeringen og DF at lytte til dem, mens oppositionen var langt fremme i skoene og var bekymrede for den udvikling, vi kunne frygte ville ske.

I dag er der som forudsagt lukket fem specialiserede institutioner, og børnene har allerede betalt prisen for regeringens manglende vilje til at lytte. Jeg vil derfor gerne spørge: Hvor mange flere institutioner skal lukke, før regeringen igen vil se på opgavefordelingen mellem stat, kommuner og regioner? Jeg vil også høre: Er der en plan B?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Nu ved den radikale ordfører ligesom jeg, at virkeligheden ikke er statisk. Da vi havde små kommuner og lidt større amter, var der jo også institutioner, der åbnede, og der var institutioner, der lukkede, og sådan vil det fortsat være.

Med hensyn til de pågældende institutioner, som fru Bente Dahl henviser til, har det jo ikke været sådan, at de her den 1. januar lige pludselig har oplevet en mindre efterspørgsel. Den har været der over en årrække, og så synes jeg sådan set, at det er meget fornuftigt, at man overvejer, om man skal bruge ressourcerne på at have en tom institution, eller om man skal bruge ressourcerne på at hjælpe børnene bedst muligt, og der er jeg tilhænger af det sidste.

Jeg ønsker ikke, at man siger, at en institution, der først er oprettet, aldrig nogensinde må blive nedlagt. Hvis behovet ikke er der, synes jeg, at kommunerne agerer meget fornuftigt ved at bruge pengene på noget andet.

(Kort bemærkning).

Bente Dahl (RV):

Men vi kan netop diskutere, hvor behovet er. Det er vi enige i. Der er selvfølgelig ikke nogen af os, der er interesseret i, at der skal stå tomme institutioner, men i oppositionen er vi nu temmelig bekymrede over, at de bare bliver lukket, hvis der nu er behov for de institutioner, der sådan bliver nedlagt.

Jeg fik ikke helt et bud på, hvad plan B er, men jeg kan måske tolke det ud fra ordførerens svar. Enten skal jeg tolke det sådan, at ordføreren mener, at der ikke behøver at være nogen plan B, eller også har regeringen diskuteret det forhold, at det kunne være, at der var et behov, som ikke blev tilgodeset, fordi der er institutioner, der nu bliver nedlagt ude i kommunerne.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg oplever, at kommunerne i de enkelte regioner har et godt samarbejde om at finde ud af de fremtidige behov. Det er faktisk sådan nu til forskel fra tidligere, at vi har forpligtet kommunerne til sammen med regionen at se på: Hvad er de fremtidige behov? Kan vi gå ind og have pladser parate i det øjeblik, hvor behovet opstår? Det er til forskel fra tidligere, da vi havde de små kommuner og de lidt større amter, hvor vi oplevede, at der var problemer med at håndtere akutte behov.

Vi har nu forpligtet kommunerne og regionerne til at tale sammen om det her og lave aftaler om de fremtidige behov. Det synes jeg sådan set er rigtig fornuftigt, og derfor mener jeg ikke, at der er behov for nogen plan B.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Mere end hvert andet barn, der blev anbragt sidste år, altså i 2006, var mere end 12 år gammel. Når man ser det tal, som er meget højt, synes jeg jo, at man med rette skal stille sig selv det spørgsmål: Tror vi på, at i mere end hver anden anbringelsessag er barnets problemer – og det er jo alvorlige problemer, vi taler om her – først startet, da barnet fyldte 12 år?

Jeg tror ikke på, at der er en eneste, som ved bare en lille smule om socialpolitik i Danmark, der tør sige ja til det spørgsmål. Jeg tror nemlig, at svaret i langt, langt de fleste tilfælde er, at problemerne er startet, lang tid før barnet er fyldt 12, 15, 16 eller 17 år, og når det tal bliver ved med at være så højt, er det jo desværre det bedste bevis på, at alt, hvad der hedder forebyggelse og tidlig indsats, stadig væk ikke fungerer.

Kl. 15.40

Kan hr. Hans Andersen ikke blive bare en smule bekymret over, at tallene er så skæve, især hvis det kombineres med, at der skal spares næsten 0,5 mia. kr. lige præcis på det her område? Kunne noget ikke tyde på, at alle de flotte politiske paroler om tidlig indsats og forebyggelse i virkeligheden ikke virker?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg er enig i, at alderen på de børn, der bliver anbragt, er høj, og den er også for høj. Vi var jo også enige om i forbindelse med anbringelsesreformen, at man skulle tidligere ind, at man skul-